

τὸ ὅποιον ἐχρησίμευεν ὡς ἐργαστάσιον, ὡς κρεβάτοκάμαρα καὶ ὡς κουζίνα. Οἱ ὀδοντωτοὶ ξύλινοι τροχοὶ καὶ οἱ μοχλοὶ, μὲ τούτους ὁποῖους τίθεται εἰς κίνησιν καὶ σταματᾷ ὁ τροχὸς τοῦ μύλου, κατεῖχον τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ εἰς ἓνα βαθύλωμα, μία τρύπα προφυλαγμένη μὲ ἓν εἶδος προστεγάσματος, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ φαίνεται ὡς τζάκι. Ἐνα κουτσὸ τραπέζι καὶ δύο ξύλινα θρανία ἦσαν παρατεταγμένα ἐκεῖ κοντά, Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸ κρεβάτι... φαντασθῆτε ἓνα ἀχρὸστρωμα, βαλμένο ἐπάνω σὲ τέσσαρα σανίδια καὶ οὔτε ἴχνος σκεπάσματος.

ταριοῦ μου. Ὅσο γιὰ τοὺς κυρίους ἀπ' ἐκεῖ, θὰ μὲ συμπαθήσουν τοῦ δὲν ἔχω νὰ τοὺς προσφέρω παρὰ τὰ δένδρα γιὰ σκέπασμα καὶ δωμάτιο... — Ὅ, τι βρέξει, ἄς κατεβάσῃ! εἶπεν ὁ μπαμπᾶς. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Γιώργης καὶ ὁ Πέτρος θὰ στοίβαζον μὲσα στὴν αἰώραν, ποῦ θὰ τεντώσωμε κάτω ἀπὸ τὰς ἰτέας. Ἡ ὀμίχλη διελύθη καὶ ἡ βραδυὰ εἶνε τόσο ζεστή, ὥστε θὰ περᾶσουν θαυμάσια ἐγὼ κάνω συντροφιά τοῦ καλοῦ μας μυλωνᾶ, καὶ σεῖς, δεσποινίδες, νὰ κυττάξετε νὰ περᾶσετε μὲ τὰ μέσα ποῦ σᾶς παρέχονται...

Ἐγὼ ἤθελα ὄχι περᾶσω ἐδῶ, ἐδήλωσεν ἡ μὴς Σίμψων. Ἀνάγκη ἡμᾶς μεταβῶμεν ἀμέσως ἀλλαχοῦ! — Τὸ βλέπετε πολὺ καλά, μὴς Ρεβέκκα, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἐξηκολούθησεν ὁ πατέρας μου μὲ συμβιβαστικὸν τόνον. — Διαμαρτύρομαι ἐγὼ! ἐμούγγρισεν ἡ Ἀγγίλις, καὶ ἐσκυψε διὰ νὰ ψύσῃ τὸ ἀχρὸστρωμα. Κατ' ἀρχὰς ἐτραβήχθη ὀπίσω μὲ ἓνα πολὺ ἀσημένιον μορφομὸν, ἔκαμε

πολλὰ «ἄο!... ἄο!...» ἀποκρουστικά, καὶ τέλος ἄφισε τὴν Φρανσίαν νὰ στρώσῃ πρὸς χάριν τῆς τὰ καθαρά σινδόνια ἐπάνω στὸ κρεβάτι. — Ἐνῶ αὐτὴ ἐγρύλλιζε διαρκῶς: «Διαμαρτύρομαι... διαμαρτύρομαι...», ὁ μυλωνᾶς ἐστρωσε δεμάτια καθαροῦ σανοῦ, εἰς ἀπόστασιν λογικὴν ἀπὸ τῆς φωτιᾶς, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀπεναντί ἡ Μαρία-Ρόζα, πάντοτε ἐφευρετικῆ, κατεσκεύασεν ἐκεῖ ἐπάνω μὲ τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ μπελερίνια δύο κρεββατάκια τόσο ἐλκυστικά, ὥστε ἡ μὴς Σίμψων, ἄμα τὰ εἶδε, ἐλησμόνησε τὰ ἰδιὰ τῆς βάσανα, διὰ νὰ κάμῃ τὴν συγκινητικὴν παρατήρησιν ὅτι

«Μέσα στὴν αἰώραν μας...» (Σελ. 354, στ. γ')

«δὲν ἔβαζαν στρώμα τόσο παχὺ, διὰ νὰ πλαγιάζον τὰ καίμενα τὰ ζῦα, ποῦ εἶνε κι' αὐτὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.» Καὶ ἄμα εἶπεν αὐτὸ, ἀπεκοιμήθη μὲ ἓνα ὕπνον ἐπανορθωτικόν, ἀνταγωνιστικὸν πρὸς τὰ τίκ-τάκ τοῦ μύλου μὲ ρουχαλιὰ τόσο ἠχηρά, ὥστε αἱ μαθητριά τῆς δὲν ἠμπόρουν νὰ κοιμηθῶν χωρὶς νὰ ὄνειρευοντὶ ὅτι ὀμοβροντῆαι πυροβολικοῦ ἠγωνίζοντο νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὸ χωριάτικο ἀσυλὸν των.

Δὲν ἐκοιμήθημεν καλά οὔτε ἡμεῖς μέσα στὴν αἰώραν μας. Τὰ ἀγροτικά καὶ ποιητικὰ πράγματα εἶνε εὐμορφότατα εἰς τὰ βιβλία' ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν δὲν εἶνε διόλου ἀναπαυτικά. Ἀφοῦ ἀφιερῶσαμεν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὸ νὰ θαυμάζωμε τὴν οὐρανὸν, τῆς ὁποίας τὸ ἀσημένιον φῶς ἐπαιγνίδιζεν ἀνάμεσα στὰ φύλλα, ἐπροσπαθήσαμεν νὰ κάμωμεν τὸν Μορφέα νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν αἰώραν, ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ Μορφέως, μᾶς ἐπεσκέφθησαν κουνούπια. Ἦρχοντο... καὶ ὀλοένα ἤρχοντο... βίττι, βίττι, βίττι... ἔβγαίναν ἀπὸ παντοῦ... στρατοὶ καὶ λεγεῶνες... ἐσφύριζαν γύρω κι' αὐτὰ μας... μᾶς ἐτσιμποῦσαν... μᾶς ἐπιτίλιζαν... μᾶς ἐτρωγαν ζωντανούς.

Ἄν κανεὶς σᾶς ἐγκωμιάσῃ ποτὲ τὰ θέλητρα τοῦ ὕπνου εἰς τὸ ὑπαιθρον, μὲ τὴν αἰώραν, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, μὴ διστάσετε νὰ τὸν ἀποκαλέσετε «ἐλεεινὸν ψεύτην.» Τὸ πιστοποιῶ' ἐκεῖνα τὰ διαβολο-ἔντομα εἶχαν σωστὸ πανηγύρι ἐκεῖνο τὸ βράδυ' καὶ ἡμεῖς, τὰ ἀτυχεῖ θύματά των, ἤμεθα τὴν ἄλλην ἡμέραν ὡς βλογιασμένοι, τόσο φοβερά μᾶς εἶχαν στιγματίσῃ μὲ τὰ σκληρὰ των κέντρα. Ὁ Γιώργης μάλιστα εἶχε κατεβάσῃ εἰς τὰ μάγουλα του τόσο φοβεροὺς μπάτσους, ἐλπίζων νὰ τὰ συντρίψῃ πρὶν χορτάσων μὲ τὸ αἶμά του, ὥστε τὰ μοῦτρά του ἦσαν περησμένα.

Τότε ἐξετιμήσαμεν τὴν ἀξίαν τῶν φαρμακευτικῶν σκευασμῶν τῆς Φρανσίνας. Χάρις εἰς τὰ ἀλκαλικά ὑγρά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐβρέξε πανιὰ καὶ μᾶς ἔβαλε, οἱ πόνοι ἐπραῦνθησαν λιγάκι, καὶ ἔτσι ἠμπορέσαμεν ν' ἀποχαιρετίσωμε τὸν καλὸν γέρο-μυλωνᾶ καὶ τὰ ξαναρχίσωμεν ἄρατι εἴθιμοι τὸ ταξεῖδι.

Τώρα πλέον ἐπροχωροῦσαμεν ἐντὸς ἀγνώστων μερῶν. Δὲν ὑπῆρχον πλέον σκιερὰ ὄχθαι, οὔτε εὐνοϊκὰ ρεύματα, οὔτε κἂν νερόμυλοι... Ὁ ποταμὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐσχημάτιζεν ἓνα εἶδος ἀπεράντου τέλματος, ὅπου ἦσαν φυτρωμένα ἄπειρα καλάμια, τὰ ὁποῖα ἐκρῦβαν τὸν ὀρίζοντα καὶ δὲν μᾶς ἀφίαναν νὰ εὐρωμαίην τὴν πορείαν μας. Ἐπηγαίναμεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν τύχη, μέσα εἰς τὰς στενάς διώρυγας, ποῦ ἔμεναν εἰς τὰ μεταξὺ τῶν καλάμων, ὅταν ἐ-

ξαφνὰ ἐπέσαμεν εἰς τὰ ρηγά, — ρηγά ὅμως καμωμένα ἀπὸ χόρτα καὶ καλάμια, ποῦ μᾶς ἐφραζαν τὸν δρόμον, ἐμπερδούντο εἰς τὰ κουπιά μας, καὶ παρέλυαν ἅλας τὰς προσπάθειάς μας.

Τί νὰ κάμωμεν!... Ἀνήσυχοι καὶ στενοχωρημένοι, συνεκροτήσαμεν πολεμικὸν συμβούλιον, ὅπου ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω. Φαντάζεσθε τὴν ἀδμονίαν μας' νὰ χάσωμεν ἀδικὰ δύο ὥραν κόπον καὶ δρόμον!

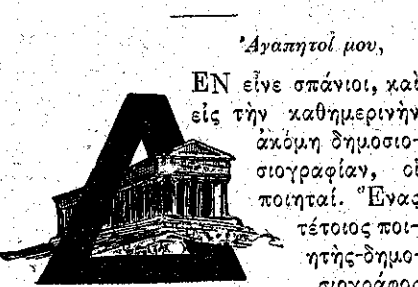
Εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν διωρύγων ἡ στενοχωρία μας ἐδιπλασιάσθη μὲ τὸν φόβον μήπως παραστρατήσωμεν πάλιν, καὶ ἔγινε σχεδὸν ἀγωνία. Σᾶς βεβαίωθι δὲν μᾶς ἔμενε πλέον τίποτε ἀπὸ τὴν φαιδρότητα τῆς προηγουμένης ἡμέρας' ἓνας ἥλιος μολυβένιος ἐτόξευε τὰς ἀκτῖνας του εἰς τοὺς βάλτους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐσκέπαζαν μὲ τὰς πυρετικὰς ἀναθυμιάσεις των' οὔτε ἓνα λιμανάκι διὰ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν, οὔτε ἓνα δένδρον δὲν ὑπῆρχε, διὰ νὰ μᾶς παράσχῃ πρόσκαιρον στέγην... Αἰωνίως οἱ βάλτοι καὶ τὰ καλάμια, μὲ τὴν πένθιμον μελαγχολίαν των, τὴν ἀνηλεῆ μονοτονίαν των...

Οἱ δεικταὶ τῶν ὀρολογίων εἶχαν δείξῃ πρὸ πολλοῦ τὸ μεσημέρι' ἡ μὴς Σίμψων, ἡ ὁποία εἰς τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ δὲν ἔχανε ποτὲ τὸν μπουσούλα, ἐξήτησε διὰ δεκάτην φορὰν τὸ πρόγευμα.

Ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ μέρος πρόσφορον πρὸς ἀποβίβασιν, ἤναγκάσθημεν νὰ τὰ πάρωμεν ἀπόφασιν καὶ νὰ γευματίσωμεν μέσα ἔστην βάρκαν, ὅπου ὁ ἥλιος μᾶς ἐτύφλωνε μὲ τὰς φλογεράς του ἀκτῖνας. Ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης, τὰ κρέατα εἶχαν πάρῃ μίαν γεῦσιν, διόλου νόστιμην. Προσθέσατε ὅτι δὲν ἠμποροῦσαμεν νὰ ψήσωμεν οὔτε καφε οὔτε τσάι' διὰ τὰ ἀνταμείψωμεν τὸν καλὸν μυλωνᾶν, τοῦ ἔχαιμεν ἐγκαταλείψῃ τὰ τελευταῖά μας μπουκάλια μὲ τὸ κρασί, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἀφίσαμεν κατὰ λάθος καὶ τὸ σπύρτο τοῦ καμινέτου. Κατὰ τὰς προβλέψεις μας, ἔπρεπεν ἐκεῖνο τὸ πρῶν νὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὸ χωρίον Ἄγκου, ὅπου ὑπῆρχεν ἐξαιρετικὸν ξενοδοχεῖον' ἀλλὰ καὶ τὰ καλλίτερον σχεδιασμένα σχέδια ἀφίουν χῶρον καὶ διὰ τὰ ἀπόρροπα. Ἐκάμναμεν τὸ ἀλγεινὸν πείραμα αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Ἀντὶ ἄλλου ποτόν, διὰ νὰ βρέξωμεν τὸ πιπεράτο σαλάμι καὶ τὴν σκληρὰν τσοκολάταν μας, δὲν εἶχαμεν παρὰ τὸ νερὸ τῆς διώρυγος, ἓνα νερὸ λιμναζὸν καὶ βορβορώδες, τόσο ὀλίγον ἐλκυστικόν, ὅσον καὶ πόσιμον' ἀλλὰ ἡ κούρασις καὶ ἡ δίψα μᾶς παρεκίνησαν νὰ τὸ ρουφήσωμεν ὡς γλάροι... Πούφ! ἀκόμα ἔχω τὴν ἀηδὴ γεῦσιν του εἰς τὸ στόμα, καὶ εἶνε θαῦμα πῶς ἐκεῖνο τὸ ποτὸν δὲν μᾶς ἐρριψεν ὅλους ἀρρώστους ἔς τὸ κρεβάτι. (Ἐπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ

Ἐγραφε προχθὲς εἰς μίαν ἐφημερίδα διὰ τὸ παράθυρον. Διὰ τὸ παράθυρον τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ φθινοπώρου, τὸ κλειστὸν ὤρεπιτοπλεῖστον παράθυρον, μὲ τὰ γυαλιά ποῦ τὰ βρέχει τὸ χιονόνερον καὶ ποῦ φαίνονται, λέγει, ὡς μάτια, τὰ ὁποῖα «κάτι θλιβερὸν βλέπουν ἔξω καὶ δακρύζουν». Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ παρομοίωσις; Ἐμένα μοῦ ἤρεσε καὶ μ' ἔκαμε νὰ διαβάσω ὀλόκληρον τὸ χρονογράφημα. Εἶδα δὲ ὅτι ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ «προσωποποίησις» τοῦ παραθύρου ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἰδίαν πρωτοτυπίαν. Ἀκούσατε τί λέγει παρακάτω:

«Τώρα τὸ φθινόπωρον, τὸ παράθυρον ἔχει δρᾶσιν, παίζει ρόλον. Δὲν μένει πλέον ἀδρανὲς, ὡς μὲ ἀπλωμένα χέρια, ἀποχαυνωμένον ἀπὸ τὴν ζέστην. Τώρα ἐνεργεῖ, λαλεῖ, ἐκφράζεται. Στέκεται ἐμπρὸς μας ὡς σκοπιωρὸς καὶ μᾶς δίδει εἰδήσιν δι' ὅ, τι συμβαίνει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Εἶνε ὁ μάντις τὸν ὅποιον συμβουλευόμεθα κάθε τόσο... Αὐτὸ θὰ μᾶς εἰπῇ ἂν πρέπη νὰ βγοῦμε ἢ νὰ μείνωμεν εἰς τὸ σπιτί, ἂν πρέπη νὰ φορέσωμεν καλτὸ ἢ ἂν πρέπη νὰ πάρωμεν ὀμβρέλλαν. Αὐτὸ μᾶς ὀρίζει ἀπὸ τὸ πρῶν ἂν ἡ ἡμέρα μας θὰ εἶνε φαιδρὰ ἢ μελαγχολικὴ. Συνήθως ὅμως τὸ φθινόπωρον αἱ ἀποφάσεις του εἶνε ἐκκληταί, καὶ ἐνῶ τὸ πρῶν εἶνε θυμωμένον, μετὰ δύο ὥρας τὸ πρόσωπόν του μειδιᾷ, διὰ νὰ συθρωπάσῃ πάλιν μετ' ὀλίγου. Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα εἶνε ἀνέκκλητοι. Ὁ θυμὸς του διαρκεῖ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας. Θυμὸς ἐπίμονος, ἀμειλικτος, ὁμοίμορφος, ἀπελπιστικὸς. Τὰ ἱκετευτικά βλήματα ποῦ τοῦ ρίπτομεν κάθε στιγμὴν, αἱ θωπείαι μὲ τὰ δάκτυλα ἢ μὲ τὸ μέτωπόν μας, τὸ ἀφίουν ἀσυγκίνητον, σκυθρωπὸν, κλειστὸν.»

Κλειστὸν... Ναι, ἀκριβῶς. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ κλειστοῦ παραθύρου. Ὄλον τὸ καλοκαίρι, νύκτα σκεδὸν καὶ ἡμέραν, τὸ παράθυρον εἶνε ἀνοικτὸν, ὡς κάτι λεημονημένον. Τώρα τὸ φθινόπωρον τὸ ἐνθυμούμεθα καὶ τὸ κλείομεν. Μὲ τὸν ἔξω κόσμον συγκοινωνοῦμεν διὰ τῶν ὑαλοπινάκων καὶ τῶν διαφανῶν παραπετασμάτων του. Τὰ μάτια τοῦ σπιτιοῦ

μας— ἂν θέλετε ἀκόμη μίαν παρομοίωσιν,— τῶρα φοροῦν γυαλιὰ καὶ βέλα... Ἄλλ' εἶνε ἡμέραι καὶ ὥραι, ποῦ δὲν εἰξεύρομεν ἂν πρέπη νὰ κλείσωμεν τὸ παράθυρόν μας, ἢ νὰ τὸ ἀνοίξωμεν, ἢ νὰ τὸ ἀφίσωμεν μισανοικτὸν. Τὸ ἀνοίγομεν; κρῶνομεν τὸ κλείομεν; ζεσταίνομεθα. Τώρα τὸ φθινόπωρον ἐννοεῖται' διότι τὸν χειμῶνα σπανίως γεννᾶται ἀμφιβολία... Τότε τὸ παράθυρον εἶνε πάντα κλεισμένον ἐρημητικῶς, μερικοὶ δὲ φράττουν ἀκόμη καὶ τὰς χαραμάδες του μὲ τσόχες. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε μίᾳ ὑπερβολῇ, καὶ μάλιστα ἀνθυγιεινῇ. Δὲν χρειάζεται καὶ τόση κλεισοῦρα. Προτιμώτερον εἶνε νὰ τύνεται κανεὶς ζεστὰ καὶ γάφιν τὸ παράθυρόν του μισανοικτὸν ἢ καὶ ὀλάνοικτον. Ἀρκεῖ νὰ μὴ σχηματίζεται ρεῦμα, ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ εἶνε κλεισταὶ αἱ θύραι καὶ τὰ ἄλλα παράθυρα τοῦ δωματίου. Καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, λέγουσιν οἱ ἰατροὶ, προτιμώτερον εἶνε γάφιν κανεὶς ἓνα παράθυρον ἀνοικτὸν καὶ νὰ σκεπάσῃται βαρεῖά. Διότι εἶνε πολὺ ὑγιεινὸν ν' ἀναπνέῃ κανεὶς ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον καθαρὸν ἀέρα' ὁ δὲ ἀήρ ἐνδὸς κλειστοῦ κοιτῶνος ἔως τὸ πρῶν, ὅταν μάλιστα ὁ κοιτῶν εἶνε μικρὸς, δηλητηριάζεται, καθὼς ξεύρετε, ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας ἀναπνοήν.

Περίεργον πρᾶγμα! Ἀρχίσωμεν μὲ ποιήσιν κ' ἐτελειώσωμεν μὲ πρακτικὰς ἰατρικὰς συμβουλάς. Διατί ὄχι; τὰ ὥραϊα πράγματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ χρῆσιμα, τὰ δὲ χρῆσιμα νὰ εἶνε καὶ ὥραϊα; Ὅπως τὸ παράθυρον. Εἶνε ὥραϊον βέβαια καὶ ποιητικὸν ἓνα παράθυρον, ἀνοικτὸν εἰς τὴν γλυκεῖαν ἡμέραν τοῦ ἔαρος ἢ κλειστὸν εἰς τὴν συννεφώδη τοῦ χειμῶνος, — καὶ ἀκόμη ποιητικώτερον, ὅταν βρέχεται ἀπὸ τὸ χιονόνερον καὶ φαίνεται ὡς νὰ κλαίῃ... Ἄλλ' εἶνε προπάντων χρῆσιμον τὸ παράθυρον. Χρῆσιμον καὶ ὅταν τὸ ἀνοίγωμεν διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν τὸν καθαρὸν ἀέρα' χρῆσιμον καὶ ὅταν τὸ κλείωμεν διὰ νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν παγωμένην πνοὴν τοῦ βορρᾶ. Ὀμιλοῦντες διὰ τὴν ὥραιότητά του ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ διὰ τὴν χρησιμότητά του, καὶ νὰ εἰπώμεν προπάντων πῶς πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ νὰ μᾶς ὠφελῇ περισσότερον. Ἄλλ' αὐτὰ δὲν τὰ λέγουσιν πλέον οἱ ποιηταὶ (ὅπως μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν ποῦ τὰ ἔλεγον ὀλα') τῶρα τὰ λέγουσιν οἱ ἰατροὶ. Δι' αὐτὸ ἀφίσαμεν κατὰ μέρος τὸν ποιητὴν-δημοσιογράφον κ' ἐπιτάσαμεν τὸν ἰατρὸν μας...

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡ Λουλούκα ἔκλεισε τὰ πέντε καὶ εἶνε στὰ ἔξ. Ἐχει παντοῦ λακκάκια, στὰ μαγουλάκια καὶ στὰ χεράκια της. Εἶνε ὀλοστρογγυλὴ ἡ Λουλούκα, σὰν μπαλλονάκι. Γι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς της, πολλὰς φορές, στρογγυλεύει τὸ στόμα του, καὶ τὴν φωνάζει:

— Μπουλουλούκα, Μπουλουλούκα μου!

Καὶ ἡ Λουλούκα ξεκαρδίζεται τότε ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἡ Λουλούκα εἶνε γελαστή καὶ νόστιμη σὰν ζωγραφιά. Μὴ θαρρεῖτε ὅμως διὸ κἀθετα πάντα ἡσυχὴ καὶ φρόνιμη σὰν ζωγραφιά! Ἀλλοίμονο! ἡ μικροῦλά μας ἡ Λουλούκα ἔχει ἐλαττώματα. Τὸ πουλάκι μου ἤρθε καὶ μοῦ εἶπε «Ἡ Λουλούκα...» ἔστὸ αὐτὶ πῶς ἔχει μάλιστα παραπολλὰ ἐλαττώματα. Ἐγὼ ὅμως ξέρω ὅτι ἡ Λουλούκα ἔχει καλὴ καρδούλα, κ' ἔτσι, ἀμα μεγαλώσῃ, θὰ διορθωθῇ καὶ θὰ γίνῃ καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι.

Θὰ σᾶς πῶ ὅμως μιὰ τρέλλα, ποῦ ἔκανε ἡ Λουλούκα.

Στὸ σπίτι τῆς μητέρας της, μέσα στὸν κήπο, κοντὰ στὴ βρύση, εἶνε ἓνα μεγάλο-μεγάλο ξυλένιο μαστέλλο, γεμάτο μὲ νερό. Ἡ καμαριέρα σα-

καὶ λέγει τῆς Λουλούκας πῶς θὰ τὸ πῆ τῆς μαμμᾶς της νὰ τὴν μαλλώσῃ. Καὶ ἡ Λουλούκα τὴν κυττάζει φοβισμένη...

Μιὰ ἡμέρα ὅμως, ποῦ ἡ Μαριγῶ ἐπῆγε περίπατο μὲ τὴν ἀδελφὴ της, καὶ ἡ μαμμὰ εἶνε στὸ σαλονάκι μὲ μιὰ κυρία, ποῦ ἦλθε νὰ τῆς κἀνῃ ἐπίσκεψι, ἡ Λουλούκα τρέχει, βιαστικὴ καὶ γρήγορη, εἰς τὸν κήπο. Καὶ τί κάνει πᾶ ἐκεῖ, θὰ σᾶς τὸ πῶ στὸ παρακάτω φύλλο.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ΄. (Συνέχεια)

— Εἶνε τὸσον λαμπρὸς φίλος αὐτὸς ὁ Ζαχαρούλης μας! εἶπε πάλιν ἡ βασίλισσα τῶν Χοιρομηρίων, φωνάζουσα μὲ ὄλας της τὰς δυνάμεις μέσα εἰς τὴν Ἐυσταθιανὴν σάλπιγγα τοῦ παρακαθημένου της, καὶ τὸν ἀγαποῦμε πολὺ!

— Ναι, ἀπήντησεν ἐτοιμότητα ὁ ἀρχιεφύλαξ, μὲ σάλτσα ντομάτα!

Ἐνόμισεν αὐτὴν τὴν φοράν ὅτι τοῦ ἔκαμαν λόγον διὰ καμμίαν ὀμελέτταν μὲ μανιτάρια!

Λοιπὸν! οὕτε ὁ καλὸς μας κ. Ἀρχιεφύλαξ Βερμούτ, οὕτε ἡ κυρία Τζίννη δὲν εἶχαν γελαστῆ μὲ τὰς προβλέψεις των: ἡ δοκιμὴ τῆς Νεροσαίττας ἦτο τέλειος θρίαμβος, παιδάκια μου! Ἀλλὰ θρίαμβος ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ μόνον ὁ ἀμερικανικὸς ἐνθουσιασμὸς γνωρίζει καὶ διοργανώνει! Ἡ Νεροσαίττα, μία τεραστία σαίττα, σὰν ἐκεῖνες ποῦ ὑφαίνου, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβῆκεν ὁ κ. Πλώμπ μὲ μερικὸς ναύτας, ἐθαυματούργησεν ἀληθινά, μὲ τὴν ζωρότητα, τὴν ἐυκινησίαν καὶ τὴν χάριν τῶν γυμνασίων της μέσα στὸ νερό! Ἐκαμεν ἀληθινὰς ναυτικὰς ἀκροβασίας, ὑπὸ τοὺς ἤηους τῆς μουσικῆς τῶν Τέκνων τοῦ Μισοισιπῆ (τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Λουιζιάνας), τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν προκυμαίαν ὅπου ἦσαν παρατεταγμένα, ἔγυχαν χειμάρρους ἀρμονίας. Ἀλλὰ αἱ μελωδικαὶ ἐκεῖναι βροντοχηαὶ συχνὰ ἐπνίγοντο ἀπὸ τὰ φρενιτιώδη οὐρρά, τὰ ὁποῖα ἐχαιρέτιζαν καθε ἐμφάνισιν τῆς «βάρκας ποῦ ἔκαμνε μακροβούτια!» Μίαν στιγμὴν μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἰλιγγιώδες ἄλμα τοῦ ὑποβρυχίου εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν πτώσιν του πάλιν εἰς τὸ νερό, μὲ ἓνα σίφωνα ἀφροῦ ποῦ ἐσήκωσεν, ἔγινεν ἀνάγκη νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κ. Πλώμπ εἰς τὸ κατὰστροφωμα τοῦ μεταλλίνου τέρατος καὶ νὰ χαιρετισθῇ. Τὸ πλῆθος ἐχοροπηδοῦσε σὰν τρελλό...

Χιλιάδες φωναὶ ἔκραζαν:

— Χίπ, χίπ, χίπ!.. Πλώμπ, Πλώμπ, Πλώμπ παρὸς!

Ὅταν πλέον ἐτελείωσαν τὰ θαυμάσια ἀκροβατικὰ γυμνάσματά του, καὶ ἦλθε τὸ ὑποβρυχίον νὰ δεσθῇ δίπλα εἰς τὴν προκυμαίαν, ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ μανία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀμα ὁ κ. Πλώμπ ἐπάτησεν εἰς τὴν ξηράν! Σὰν νὰ ἦτο πτερό, τὸν ἐσήκωσαν, τὸν ἔβαλαν ἐπ' ὀψω εἰς ἓνα πρόχειρον φορεῖον, καμωμένον ἀπὸ κλαδιά καὶ φύλλα καὶ στολισμένον μὲ σημαίας, καὶ τὸν ἐπῆγαν ἐν θριάμβῳ μὲ ζητωκραυγὰς, ἕως τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ξενοδοχεῖον, ὅπου θριαμβευτικὸν συμπόσιον, διοργανωθὲν ὑπὸ τῆς «Ἐπισημονικῆς Λέσχης τῶν Ναυτιλίων», συνηθροίσεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐπισημότητας τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν περιχώρων, τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν ναυτικῶν σωματείων τῆς Συμπολιτείας, τὸν εὐτυχὴ θριαμβευτὴν κ. Πλώμπ, τὴν οἰκογενεῖαν Κορνρόζ καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Λέσχης. Καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος κ. Ἀρχιεφύλαξ Βερμούτ, ἀμα μὲ εἶδε, — διότι ἐτριγύριζα λυτὸς, σὰν σκυλάκι τοῦ σπιτιοῦ, γύρω εἰς τὴν ἀπεραντὸν τράπεζαν, τὴν στρωμένην εἰς τὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου, — εὐφῆκε πάλιν τὸν τρόπον νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ κυλισθῇ κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα του.

Εὐτυχῶς ἡ Θεῖα Πρόνοια τοῦ εἶχε βάλῃ δίπλα του, εἰς τὸ τραπέζι, τὴν κυρίαν Τζίννην ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὴν κυρίαν Σούμαννὸν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐκαμάν ἀμέσως βουτιά καὶ αἱ δύο κάτω ἀπὸ τὸ τραπεζομάνδηλο διὰ νὰ τὸν ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ βάραθρον, τὸν ἔξανάβαλαν ἐπάνω στὴν καρέκλα του, τὸν ἐκαθάρισαν, τὸν ἐξεσκόνισαν, τοῦ ἔξαναφόρεσαν τὴν περρούκάν του, ποῦ εἶχε κυλίσει κατὰ γῆς, καὶ τοῦ ἔξανάδεσαν τὴν περρούκάν του εἰς τὸν λαϊμόν, μὲ ὄλην τὴν φιλοστοργὸν μέριμναν ποῦ ἔχει ἡ μητέρα γιὰ τὸ βουζανιάρικο μαρὸ της.

Καί, ἐνῶ ἡ κυρία Τζίννη ἔφθασεν εἰς τὸσον βαθμὸν περιποιησεως ὥστε νὰ τοῦ βάζῃ μὲ τὸ κουτάλι τὴν σουπᾶν του εἰς τὸ στόμα, ἡ κυρία Σούμαννὸν τὸν ἐρωτοῦσε:

— Τοῦλάχιστον, δὲν ἐπονέσατε, κύριε;

— Ἀπ' ἐναντίας! ἔκραξεν ἡ φωνὴ τοῦ Τζέφ, ὁ ὁποῖος ἐβοηθοῦσεν εἰς τὸ σερβίρισμα.

— Τζέφ! εἶπε μὲ αὐστηρὸν τόνον ἡ κυρία Τζίννη, καὶ ὕψωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν ὑπρέστην.

Ἐκεῖνο τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Τζέφ ἦτον ἡ καταστροφή! Διότι τὸ κουτάλι, τὸ γεμάτο μὲ σουπᾶ-ταπίοκα, ποῦ ἤθελεν ἡ κυρία Κορνρόζ νὰ ταγίσῃ τὸν μικροῦλῳ ἀρχιεφύλακα, ἀλλὰ ποῦ τὰ μάτια της, ἀλλοῦ γυρισμένα, δὲν τὸ ὤδη-

γοῦσαν πλέον, ἐχώθη μέσα ἔστην μύτη τοῦ καίμενου κ. Βερμούτ, καὶ ἔχυσεν ἐκεῖ μέσα τὴν σουπᾶν, ποῦ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸ παρακάτω ἀνοιγμα τοῦ προσώπου.

Ὁ μικροῦλης ἀρχιεφύλαξ ἔβγαλεν ἓνα διαπεραστικὸν νιοούρισμα, διότι ὄλον τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου τοῦ εἶχε ζεματισθῇ ἀπὸ τὴν ταπίοκαν, ἡ δὲ μύτη του καὶ τὸ σάγνι τοῦ ἔσταζαν.

— Ὡ! τί δυστυχία! τί ἀδεξία ποῦ εἶμαι ἀλήθεια! ἐθρηνώθησεν, κατασκαμμένη, ἡ κυρία Τζίννη. Ὡ! πόσο λυτοῦμαι, καίμενε Ἀρχιεφύλαξ!

Καὶ μὲ τὴν ἰδικὴν της πετσέταν ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ δυστύχημα, ἐσκουπίζε τὰ μούτρα τοῦ ἀρχιεφύλακος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχεν ὄλας τὰς κακοτυχίας τοῦ κόσμου.

— Λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς κάψω τὰ ρουθούνια σας, δὲν εἶνε ἔτσι; τοῦ ἐφώναξεν, ἐνῶ τοῦ ἐκαθάριζε τὸ πρόσωπον.

— Ἐχετε λαθος, καλὴ μου κυρία Τζίννη, ἀπήντησεν ὁ γεροντάκος ἀπὸ τὰ ἡλεκτρικὰ σύρματα, σπανιώτατον εἶνε νὰ πιτῆσῃ φωτιά!

Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ γειτόνισσά του ὠμιλοῦσε περὶ τῶν κινδύνων τοῦ ἡλεκτρισμοῦ μέσα εἰς τὰ ὑποβρυχία!

Τὸ συμπόσιον ἐτελείωσε πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Δι' αὐτὸ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐκεῖνο τὸ ἴδιον βράδυ, καὶ ἐμείναμεν ὅλοι εἰς τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ξενοδοχεῖον, ὅπου, τὸ κατ' ἐμέ, μ' ὄλην τὴν εὐρωχωρίαν τῶν σταύλων, μοῦ ἔλειψαν ἡ ἀνεσις καὶ ἡ καλοπέρασις, ποῦ εἶχα εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν. Εἶχα, βλέπετε, γίνῃ ὁ πλέον καλομαθημένος καὶ ἀβροδίαιτος ἐκ τῶν παχυδέρων ἱπποποτάμων τοῦ καναπέ.

Ἐπεστρέψαμεν, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, εἰς τὸ χρυσὸ μας ἀρχοντικὸ τῆς Ξυνηθρόσουπας, χωρὶς νὰ συαντήσωμεν οὔτε ἔχουν ἀπὸ τοὺς Φειδοπόδαρους, μὲ τοὺς ὁποῖους τὸσον καιρικὰ ἠθέλησε νὰ μᾶς φοβερίσῃ ὁ κύρ Μπώμπ-Μπώψ. Ἐφέραμεν μαζί μας καὶ τὸν μεγάλον δαφνοσυλλέκτην τῆς προτεραιίας, τὸν κ. Ζαχαρίαν Πλώμπ, κατενθουσιασμένον, διότι ἠμποροῦσε νὰ ξεκουρασθῇ δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλῶν του φίλων, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐπιβάλλῃ, κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας, ἡ προπαρασκευὴ τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας τοῦ θριάμβου.

Ἐἴκοσι λεπτὰ μόλις εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ μας, καὶ ὄλοι, πεινασμένοι ἀπὸ τὴν πορείαν καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, εἶχαν καθήσῃ, μέσα εἰς τὴν φυλλωτὴν τραπεζαρίαν, ἐμπρὸς εἰς τὰς ξεροφημένους φέτες, τὸ βούτυρον, τὰ σάνδουιτς καὶ τὸ τσάι, ἔταν ἔξαφνα ἡ κυρία Τζίννη, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἰσώρμησε σὰν ἀνεμοστρόβιλος, κόκκινη καὶ συγχυσμένη, μὲ ξεφωνητά:

— Οἱ λωποδῦται ἐμβῆκαν στὴν Ξυνηθρόσουπα, τὴν ὥραν ποῦ ἐλείπαμε! Εὐ-

αὐτὴ ἐσήκωσε χερί της καὶ μοῦ ἀστραφε μιά μπάτσα, νά, ἔτσι... στὴ μούρη, ποῦ μοῦ φάνηκε οὐρανοὺς σφοντύλια!

— Καὶ ἔκαμε πολὺ καλά! διέκοψεν ἡ κυρία Τζίννη. Δὲν σ' ἐρωτᾷ ὅμως αὐτὸ ὁ κύριός σου, Μπώμπ. Θέλωμε νὰ μᾶς πῆς ἂν εἶδες, γύρω στὴν Ξυνηθρόσουπα, ἀνθρώπους ποῦ νὰ ἐκύτταζαν τὸ σπῆτι μὲ κακοὺς σκοπούς!

— Εἶδα ἓνα σκύλο ποῦ ἐγαύγιζε! ἀπήντησεν ὁ Μπώμπης. Αὐτὸ μονάχα τὸ πρόσωπο εἶδα.

— Μὰ, Μπώμπης, τοῦ ἐφώναξεν ὁ κ. Κορνρόζ, ἐκλέψαμε τὰ διαμαντικὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας σου, ἐνῶ ἡμεῖς ἐλείπαμεν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην!

Ὁ μαῦρος ἐτραβήχθη ὀπίσω, μὲ τὸ πρόσωπον ἀνω-κάτω, «τὰ πόδια ἐπάνω καὶ τὸ κεφάλι κάτω», ὅπως θὰ ἔλεγεν ἡ κυρία Τζίννη, μὲ τὰ μάτια τὸσον πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὰς κόγχας των, ὥστε ὁ Τζέφ τοῦ εἶπε:

— Πρόσεχε, Μπωμπινέττο... θὰ σοῦ πέσουν χάμω τὰ μάτια σου καὶ θὰ σπάσουν!

Μ' ὄλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, ὄλη ἡ συντροφία ἐλιγώθη στὰ γέλια. Μόνος ὁ Μπώμπης δὲν ἐγελοῦσε. Καὶ ἤρχισε νὰ σκούζῃ:

— Ποτέ! ποτέ! κύριε Κορνρόζ, ποτέ! ἐγὼ ἔκλεψα!... Μπώμπης ὄχι λωποδύτης! Μπώμπης μαῦρος, ἀράτης... μὰ ὄχι κλέφτης!... Ποτέ!

Ὁ κ. Κορνρόζ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε:

— Μὰ, δὲν κατηγορεῖ κανεὶς ἐσένα, Μπώμπης. Ἐσένα σὲ γνωρίζομε, καὶ εἴμεθα βέβαιοι γιὰ τὴν τιμιότητά σου.

Αὐτὸ τὸ νέον ἔπεσε σὰν κεραυνὸς ἐπάνω στὸς βουτυρωμένους φέτες καὶ τὰ φλυτζάνια μὲ τὸ τσάι.

— Μὰ, ὑπάρχουν λοιπὸν παντοῦ νυκτοκλέπται τώρα! ἀνεβόησεν ὁ κ. Κορνρόζ. Πρέπει νὰ ἐξετάσωμε καὶ νὰ μάθωμε. Τζέφ, πήγαινε νὰ μοῦ εὔρης αὐτὸν τὸν ἡλίθιο, αὐτὴ τὴν κουκουβάγια, τὸν Μπώμπη-Μπώψ.

Καὶ ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ, ὁ μαῦρος ἦλθεν ἐνώπιόν του, περισσότερο σαστισμένος παρὰ κάθε ἄλλην φοράν:

— Μπωμπίνο, τοῦ εἶπε χωρὶς περιστροφάς, μήπως εἶδες, ὅταν ἐλείπαμε, νὰ τριγυρίζουν γῆδες ἐδῶ ἀνθρώποι μὲ ἄσχημα μούτρα;

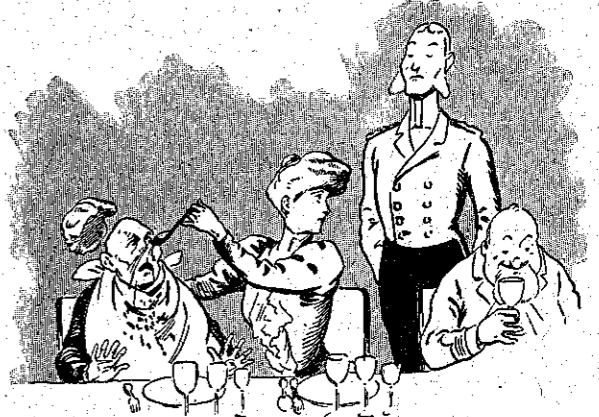
— Ναι, κύριε! ἐδήλωσεν ὁ θυρωρὸς, χωρὶς νὰ διαστάξῃ. Εἶδα μαγεύρισα Σάλλη, καὶ εἶχε μούτρα κίτρινα σὰν τὰ λεμόνια. Καὶ εἶπα ἐγὼ πῶς εἶχε κολοκυθῆνια μούρη σὰν κίτρινη κολοκύθα. Καὶ

— Γέ! ἐπεβεβαίωσεν ἡ κυρία Τζίννη. Ἐχεις κεφάλι κολοκυθῆνιο, Μπώμπης, εἶσαι ὅμως ἡ τιμιότης προσωποποιημένη.

Ἀλλὰ ὁ θυρωρὸς, ὄλος ἀφιερωμένος εἰς τὴν ἰδέαν ποῦ τοῦ κατέθε, δὲν ἤκουε. Ἐζύμωμεν μέσα στὰ χεῖρα του τὸ χρυσοκενημένο του κασκέττο, καὶ κατασυγχυσμένος, ἐτραβοῦσε καιρικῶτα τὰ

«Τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν ἐπῆγαν ἐν θριάμβῳ...» (Σελ. 356, στ. γ΄.)

«Ἐχώθη μέσα στὴ μύτη...» (Σελ. 357, στ. α΄.)

«Ἡ Λουλούκα...»

«Θέλει νὰ πιάσῃ τὸ νερό...» (Σελ. 356, στ. α΄.)

πουνίζει ρούχα μ' ἐκεῖνο τὸ νερό, καὶ ἡ Λουλούκα πηγαίνει καὶ στέκεται κοντὰ της, καὶ τὴν κυττάζει πῶς σαπουνίζει.

Ἡ Λουλούκα θέλει νὰ πιάσῃ τὸ νερό, καὶ βουτᾷ μέσα τὸ χερί της. Τὸ χερί της ὅμως εἶνε μαῦρο ἀπὸ τὰ χρώματα, ποῦ ἐπαίξε ἡ Λουλούκα προηγουμένως, καὶ λερώνει τὰ ἀσπρόρρουχα.

Ἡ Μαριγῶ, ἡ κμαριέρα, θυμώνει,

καὶ λέγει τῆς Λουλούκας πῶς θὰ τὸ πῆ τῆς μαμμᾶς της νὰ τὴν μαλλώσῃ. Καὶ ἡ Λουλούκα τὴν κυττάζει φοβισμένη... Μιὰ ἡμέρα ὅμως, ποῦ ἡ Μαριγῶ ἐπῆγε περίπατο μὲ τὴν ἀδελφὴ της, καὶ ἡ μαμμὰ εἶνε στὸ σαλονάκι μὲ μιὰ κυρία, ποῦ ἦλθε νὰ τῆς κἀνῃ ἐπίσκεψι, ἡ Λουλούκα τρέχει, βιαστικὴ καὶ γρήγορη, εἰς τὸν κήπο. Καὶ τί κάνει πᾶ ἐκεῖ, θὰ σᾶς τὸ πῶ στὸ παρακάτω φύλλο. (Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

μαλλιά του, κ' ἐμυγγρίζεν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του :

— Ποτές, ποτές, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ! . . . Ἐγώ, φτωχὸς ἀράνης, ἐγὼ κλέψω καλὰ μου ἀφεντικά! Κλέψω κυρία μου τόσο καλὴ! . . . Ἐγώ, ἐγώ! . . . Μὰ ἔπρεπε τότες νὰ ἔχῃς ἐγὼ καρδιά ρινόκερω! Ἀσπροχιόνα, γυναῖκά μου, κακιά, ὅλο θυμωμένη φονάζει Μπώμπω-Μπώφ, μὰ οὔτε αὐτὴ, κλέφτρα, ποτές. Ἀχ! ποτές! . . .

Νὰ φάμε καλλίτερα καρδύοτσεφλα καὶ καρριά ἀπὸ παλιοπάπουτσα, παρὰ νὰ πάρη ἐμεῖς διαμαντικά, ὁποιανοῦ καὶ εἶνε!

Καί, ἀπὸ τὴν μεγάλην του ἀπελπισίαν οὐρλιαζε :

— Νὰ πᾶνε «Ποτές! Ποτές! . . .» ἐμένα, τώρα κι ἐμεῖς! (Σελ. 357, στ. γ')

— Ὅλας, στήν κρεμάλα, νὰ κρεμάσουνε καλλίτερα, παρὰ τέτοια ὑποφία! . . . Εἶμαι ἀνθρώπος!

— Μὴν κἀνῆς ἐτσι τὸν παλαβὸ, κουτο-Μπώμπω! τοῦ ἐφώναζεν αὐστηρὰ ἡ κυρία Κορνρόζ. Μᾶς ἐπῆρες τ' αὐτὰ μὲ τὰ γκαρισμάτα ποὺ κάμνεις σὰν μεθυμένῃ καμηλοπάρδαλις! Καί πάλιν σοῦ λέμε, κανεῖς δὲν ὑποπτεύεται ἐμένα!

Γνωρίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρεταί μας, —καὶ ὁ νεώτερός των ἔχει δέκα χρόνια τοῦλάχιστον ἔτος σπῆτι, —εἶνε τίμιοι καὶ λαμπροὶ ἀνθρώποι, ἄνικανοὶ νὰ κλέψουν τὸ παραμικρόν. Καί διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν σὲ κατηγοροῦ διόλου, Μπωμπω-νάκη, σοῦ αὐξάνω ἀπὸ τώρα τὸν μισθόν, τέσσαρα δολλάρια τὸν μῆνα παραπάνω.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΙΚΙΔΗΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τσεμιζῶ.)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐνας ταξειδιώτης τριῶν ἐτῶν.

Ἐταξίδευσεν ὁλομόναχος, τὸν περασμένον Ἰούλιον, ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐπέρασε τὸν Ἀτλαντικόν, σὰν ἀληθινὸς μικρὸς ἄνδρας, χωρὶς νὰ ἔχη κανένα νὰ τὸν φροντίξῃ, καὶ νὰ τὸν προσέχη. Καί ἦτο μόνον τριῶν ἐτῶν.

Οἱ ἐπιβάται τοῦ ἀτμοπλοίου τὸν ἐκαμάρωσαν, ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ περιπατῇ σοβαρῶτα ἐπὶ τὸν κατάστρωμα, μὲ τὰ χέρια στὰς τσέπες, τυλιγμένος καλὰ μὲ τὸ ἐπανωφόρι του, καὶ μὲ τὸ κασκετάκι του βαλμένο στραβά στὸ κεφάλι. Ὁ μικρὸς ταξειδιώτης εἶχεν ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τὸν κρεμασμένο ἓνα χαρτόνι, ὅπου ἦσαν γραμμένα :

«Τσαρλὸς Κλίντων Γλάδδουν.—Διευθύνεται εἰς Λονδίνον,—διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν κυρίαν Ε. Μπάρ.—49, ὁδὸς Πρίορυ, Λονδίνον.» Τὸ ἀξιοπεριεργὸν αὐτὸ ταχυδρομικὸν δέμα ἐφθασεν εἰς τὸν προορισμὸν του, χωρὶς νὰ

τὸ πιάσῃ ἢ θάλασσα καὶ ἀφοῦ ἐκαλοπέρασε μέσα εἰς τὸ ἀτμοπλοῖον, ὅπου ὁ μάγειρος τὸ ἐφίλευε μὲ γλυκὰ καὶ λιχουδεύματα, ὅσας ἡμέρας διήρκεσε τὸ ταξίδι.

Ὁ μικρὸς Τσαρλὸς δὲν ἔκλαψε οὔτε μίαν φορὰν εἰς τὸ ταξίδι, καί, ὅταν εἶδεν εἰς τὴν προκυμαίαν τὴν κυρίαν Μπάρ, ποὺ ἐπῆγαινε νὰ τὸν παραλάβῃ, τῆς ἐφώναζεν ἀπὸ μακρὰν, ἂν καὶ δὲν τὴν ἐγνώριζε παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν της :

— Καλημέρα, βέστα, τί κάνεις ;

Ἡ κυρία Μπάρ, κατενθουσιασμένη ποῦ εἶδεν ὅτι ἔχει ἓνα τόσον χαριτωμένον ἀνεψιόν, ἔτρυψε καὶ τὸν ἐσίχκωσε εἰς τὴν ἀγκαλιά της διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ. Αὐτὸ ὅμως ἐκακοφάνη πολὺ εἰς τὸν μικρόν μας ὠκεανοπόρον δὲν ἤθελε νὰ τὸν κρατοῦν εἰς τὴν ἀγκαλιά σὰν μικρὸ παιδί, κ' ἔβαλε τὰ κλάμματα, διὰ νὰ τὸν ἀφίσουν κάτω :

Ἐπειτα ἤρχισε νὰ περιπατῇ, κορδαμένος σὰν πετεινάρη, εἰς τὸ πλευρόν τῆς θείας του, διὰ νὰ πᾶνε σπῆτι.

— Καί ποῦ εἶνε ἡ Μῦλλη, ἡ ἑξαδέλφη μου ; ἠρώτησε, καθὼς ἐπῆγγαιναν.

— Εἶνε στὸ σπῆτι, καὶ σοῦ ἐτοιμάζει γλυκὰ, Τσαρλῆ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἄλλη ὁμιλία δὲν ἔγινεν ἕως τὸ σπῆτι—παρὰ διὰ τὰ γλυκὰ τῆς Μῦλλης.

Σημειώσατε ὅτι ὁ μικρὸς Τσαρλὸς εἶνε καὶ πρώτης τάξεως παγοδόμος. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος μένει εἰς τὴν Μοντρέαλ τοῦ Καναδά, τὸν ἐσταίλων, ἔτσι μόνον του, εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ σπουδᾷ. Ἡ θεία του θὰ τὸν κρατήσῃ μαζί της, ἕως ἄραυτο μεγαλῶσῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν περίφημον Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης. Φαντάζεσθε, αὐτὸ τὸ ἀγοράκι ποὺ ἔκαμε τέτοιο ταξίδι, πόσον μακριὰ ἤμπορεῖ νὰ τραβήξῃ εἰς τὸ μέλλον στάδιόν του...

Ἡ γραφολογία τοῦ Βαλζάκ.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς Γάλλος συγγραφεὺς ἔλεγε καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι ἤμποροσεν, ἀπὸ τὸ γράψιμον ἀνθρώπου, ν' ἀνακαλύψῃ διαφόρους ἐνδείξεις διὰ τὸν χαρακτήρα του, διὰ τὸ μέλλον του, κτλ.—ἔκαμνε δηλαδὴ ὅτι ἐγνώριζεν ἀπὸ γραφολογίαν. Μίαν ἡμέραν ἔρωσε, συνῆθη μία κυρία νὰ συζητήσῃ μαζί του του καὶ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῆς τῆς, ἅς τὴν ἐπισθῆμι, ἐπιστήμη. Τοῦ ἔφερε μάλιστα νὰ ἴδῃ τὸ τετραδίον ἑνὸς μαθητοῦ.

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε Βαλζάκ, τί μέλλον θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ὁ Βαλζάκ ἐξετάζει τὸ γράψιμον, καὶ ἔπειτα ζωρῶνει τὰ πυκνά του φρύδια :

— Δὲν εἶνε βέβαια παιδί σας αὐτὸς ὁ μαθητῆς, οὔτε συγγενῆς σας...

— Καθόλου!

— Τότε λοιπόν, θὰ σᾶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν: αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε ἐλαφρόμυαλο καὶ χοντροκέφαλο. Ποτέ δὲν θὰ προσδεύσῃ, ποτέ δὲν θὰ κάμῃ τίποτε εἰς τὴν ζωὴν του.

Ἡ κυρία ἐξεκαρδιώθη στὰ γέλια :

— Ἀχ! κύριε Βαλζάκ, δὲν τὸ γνωρίζετε λοιπόν αὐτὸ τὸ γράψιμο; Εἶνε δικὸ σας τὸ τετραδίον, ὅταν ἦσθε μικρὸς μαθητῆς!

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τί λογγῆς ἦτο ἢ ἀπάντησις τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ διάσημος Ἕλλησος στρατηγὸς Οὐίλλιαμ Νάπιερ, ὁ ὁποῖος ἐξοχάσθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἀδριατικῆς, συγγήτησε μίαν ἡμέραν, εἰς ἓνα ἐξοχικὸν δρόμον, μίαν μικροῦλαν πέντε ἐτῶν, ποὺ ἔχυνε πικρὰ δάκρυα. Εἶχε σπᾶσῃ τὴν στάμναν της, καὶ δὲν ἐτολομοῦσε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι, διότι ἐφοβεῖτο μὴν τὴν μαλλώσουν.

Ὁ στρατηγὸς ἐστάθη, καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τὸ αἴτιον τῶν θρήνων της, εἶπε :

— Μὴν κλαῖς, κοριτσάκι μου! πάρε αὐτὰ ν' ἀγοράσῃς δύο στάμνες. . .

Ἡ μικροῦλα, κατευχαριστημένη, ἀπλωσ τὸ χερί της. Ἄλλὰ τίποτε δὲν ἤρχετο. Ὁ στρατηγὸς ἄδικα ἐφαχνεν ὅλες τὰς τσέπες του. . . Εἶχε λησμονήσῃ, νὰ πάρῃ μαζί του χρήματα.

— Ἄκουσε, κοριτσάκι μου, εἶπε τότε. Ἐλα αὐριον ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὥραν. Καὶ θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰς δεκάρας ποῦ σοῦ ἔταξα.

— Ἐυχαριστῶ, κύριε, δὲν θὰ λείψω. . . Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ, ποῦ εἰσαθε τόσον καλὸς.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ στρατηγὸς ἐδῆκε μίαν πρόσκλησιν εἰς γέμημα ἀπὸ ἓνα ὑπουργόν, ἀκριβῶς δὲ τὴν ὥραν ποὺ εἶχε δώσῃ συνέντευξιν εἰς τὴν μικροῦλαν. Ἐστονοχωρήθη πολὺ δι' αὐτὸ, ἔγραψεν ὅμως εἰς τὸν ὑπουργόν ὅτι ἦτο ἠναγκασιμένος νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἐσθνήν του πρόσκλησιν, διότι εἶχε δώσῃ τὸν λόγον του νὰ ὑπάγῃ ἄλλου. . .

Δὲν ἐπῆγαινε ἡ καρδιά μου, ἔλεγε ἀργότερα ὁ στρατηγός, νὰ κάμω ἐκαίνην τὴν ἀγνωστον μικροῦλαν νὰ μὲ περιμένῃ ἄδικα. Ὅταν τῆς ἔκαμα τὴν ὑπόσχεσιν, ἐφάνη ὅτι μ' ἐπίστευσε μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅστε ἔπρεπε νὰ κρατήσω τὸν λόγον μου. Κ' ἐπῆγα μόνος μου νὰ τῆς δώσω τὰ χρήματα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 99ος

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ (ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ "Η ΜΗ")

ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ

— πρὶν πεινάσουν μαγειρεῖθουν.

Τὴν ξεύρετε αὐτὴν τὴν παροιμίαν; Καί τὴν ἐννοεῖτε καλὰ; Ἐ, λοιπόν πρόκειται νὰ βασίσωσθε ἐπ' αὐτῆς ἐν διήγημα. Δηλαδὴ, νὰ πλάσῃτε μίαν ὑπόθεσιν, νὰ διηγηθῆτε μίαν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας, τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα, τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα, ἡ κατακλιὰ, τὸ διδαγμα τελοςπάντων, νὰ εἶνε ἡ παροιμία «Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ, πρὶν πεινάσουν μαγειρεῖθουν.»

Σᾶς εἶνε δυσκόλον; Σᾶς εἶνε εὐκόλον; Ἀπὸ θὰ τὸ ἰσοῦμέν, θὰ τὸ δοκιμάσωμεν. Διότι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἀντὶ εἰκόνας — ἢ σειρὰς εἰκόνων, — σᾶς δίδεται ὡς βᾶσις διηγήματος μία ἰδέα, μία παροιμία. Καί τοῦτο, διότι ἐπιθυμῶ, ἂν εἶνε δυνατόν, τὸ διηγήμα σας νὰ τὸ εἰκονογραφῆσετε σεις οἱ ἴδιοι. Νὰ συνδυασθῇ τρόπον τινὰ ὁ διαγωνισμὸς τῆς διηγηματογραφίας μὲ τὸν διαγωνισμὸν τῆς ζωγραφικῆς, καὶ νὰ ἔχω διηγήματα εἰκονογραφημένα ἀπὸ τοὺς συγγραφῆς των. Ἐκτός τούτου, ὅταν δὲν σᾶς περιορίζουν δεδομένα εἰκόνας, ἔχετε ἀπειρώς μεγαλητέραν ἐλευθερίαν νὰ πλάσῃτε ἓνα διήγημα μὲ τὴν φαντασίαν σας, καὶ αὐτὸ, νομίζω, εἶνε κέρδος.

Τώρα προσέξατε εἰς τοὺς ὅρους καὶ συμμορφωθῆτε :

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτου δύνανται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι (συνδρομηταὶ, συνδρομητρία ἢ ἀδελφια των) ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ ἔτος 1906.

2.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον πολὺ καθαρὰ εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ, μὲ τὸν τίτλον «Διήγημα διὰ τὸν 99ον Διαγωνισμὸν» καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.

3.—Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ πηλοτελεῖται ἀπὸ περισσοτέρας τῶν 800 λέξεων. Τὰ συντομότερα προτιμῶνται. Τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον ἀποκλείονται.

4.—Ὅσοι γνωρίζουν ζωγραφικὴν, εἴμπορον νὰ εἰκονογραφῆσουν διὰ μᾶς ἢ περισ-

σοτέρων εἰκόνων τὸ διήγημά των. Αἱ εἰκόνας αὐταὶ πρέπει νὰ εἶνε ζωγραφισμένα εἰς χωριστὸν ἄσπρον χαρτί (ὄχι εἰς τὸ ἕνον χαρτί τοῦ διηγήματος,) καὶ νὰ μὴ εἶνε χρωματισμένα, ἀλλ' ἀπλῶς μὲ πένναν καὶ μὲ μελάνην πολὺ μαύρην, (ἢ μὲ κραγιόν, σέπικαν, ἢ μελάνην σινικήν.)

5.—Οἱ μὴ γνωρίζοντες ζωγραφικὴν, δύνανται κάλλιστα νὰ στείλουν τὸ διήγημά των ἄνευ εἰκόνων. Διότι θὰ βραβευθῶν τὰ καλλίτερα διηγήματα, ἀδιάφορον ἂν θὰ εἶνε ἢ ὄχι καὶ εἰκονογραφημένα.

6.—Ἄν τὸ καλλίτερον διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ βραβευθῇ μὲ Ἀ βραβεῖον, τύχη νὰ εἶνε καὶ καλῶς εἰκονογραφημένον (ὥστε νὰ δημοσιευθῶν μαζί καὶ αἱ εἰκόνας του,) τότε εἶνε τὸν συγγραφέα του θάπνευμιθῶν διπλοῦ εἰς Εἰσόημα τοῦ συνήθους, ἐκτός δὲ τῶν τριῶν τόμων τῆς δραχμῆς (Ἀ βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ) θὰ δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἐπὶ πλεόν καὶ τρία τομῖδια Παιδικοῦ Πνεύματος (Ἀ βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ.)

7.—Εἰς τοὺς λοιποὺς βραβευθησομένους θὰ δοθοῦν μόνον τὰ συνήθη βραβεῖα τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε τὸν Ὁδηγόν (Κεφ. Ε', ἀρθρον 2) εἰς τὸ ἀ φυλλάδιον ἔ. . .

8.—Διηγήματα διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ξανθὸ Διαβολάκι :

—Μαϊμάκα, δὲν μὲ ἔστρατε, Θαρρῶ, γὰρ ἐποδοτή! Καί ὅμως ἐσηκώθηκα Τὴ νύκτ' ἀπ' τὸ κρεβάτι Καὶ δίχως νὰ τὸ νοῦσω κἄν Τὰ φωντανάκια κλέπτω, Τὰ τρώγω ὅλα μὴ χαρὰ Καί . . . πάλι ξαναπέφτω!

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας [EE]

—Γρηγόρα, Γεώργω, τὸ γιατρό, Ἄχ θὲ μου! Τὸ τρομάρα! Τρέψε, καὶ ἡ Μαρίκα μας Κατάπιε μὴ πεντάρα! —Κι ὁ Γεώργω τότε ἐκπληκτός: —Μὰ εἶνε κουταμάρα, Νὰ δώσωσιν πέντε δραχμὲς Γὰ μὴ παλχηπεντάρα!!

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροκόλου τῆς Δόξης [EE]

— Ἡ μικρὰ Ρίτα ταξιδεύει μὲ τὸν σιδηρόδρομον καὶ συνίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον. —Πρόσεξε, τῆς λέγει ὁ πατέρας της, μὴ σὲ στραβῶσῃ κανένα κάρβουνον!

—Μὴ φοβάσθε, μπαμπᾶ, ἀπαντᾷ ἡ Ρίτα: κутτάζω μὲ κλειστά τὰ μάτια.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τεραψιθεῆς

Τὴν Ἡλιόλουστον Πρωῖαν φοβερίζει ἡ μαμμά της, ὅτι ἄμα κάμῃ ἀταξίες, θὰ τὴν κλειδώσῃ εἰς τὸ κοτέτσι.

Καὶ ἡ Ἡλιόλουστον Πρωῖα :

—Κι' ἂν μὲ κλειδώσῃς εἰς τὸ κοτέτσι, ἐγὼ ἀγὰ δὲν θὰ σοῦ κάνω!

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ἀνθέων

Ἡ Λούκισσα τῶν Σαλώνων, ἡ μανιωδῆς ἑλληνίζουσα, ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἀγγλάδι (ἀχ, λάδι) ἀλλὰ ἡμέλαιον (οἶμοι, ἔλαιον!)

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰμιλίας Εἰμοαμένης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἑλληνισμός» [5E] ἐνέγραψε διὰ τὸ ἔτος 1906 τὸ ἐν Λαρισῶν ἄπρον παιδίον, τὸ συσταθὲν πῆρτι ὑπ' ἀριθ. 34 ὑπὸ τοῦ Φαινονος.

Ἡ Φιλόγερα τοῦ Βοσκῶ [2E] μοῦ ἔστειλε δραχ. 2,50 διὰ νὰ ἐγγράψω διὰ μίαν τριμηνίαν τὸν ὑπ' ἀριθ. 23 αὐτοσυσταθὲντα ἄπρον τοῦ Πειραιῶς. Ἄλλ' ἡ τελευταία τριμηνία τοῦ 1906 εἶχε πληρωθῇ ὑπὸ . . . τοῦ ἴδιου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ Ἀμύητος Γελοτοποῦς καὶ ὁ ὁποῖος χάριν ἀστεϊότητος (μοῦ γράφει νὰ τὸ πῶ δημοσίᾳ) ἐπέκθη νὰ μᾶς κάμῃ τὸν ἀπένταρον! Ὅστε μὲ τὴν δωρεάν τῆς Φιλόγερας τοῦ Βοσκῶ ἐνεγράφη διὰ τὴν Ἀ τριμηνίαν τοῦ 1907. Μὲ ἄλλους λόγους τοῦ ἔφεξε!

Τὰ ἐμάθατε; Τὸ Κεντρί ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μας καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, μὲ τὸ παλαιὸν του ψευδώνυμον. Καὶ ὄχι μόνον τούτου, ἀλλὰ κάμνει καὶ ἐκκλησίαν πρὸς ὅλην τὴν παρελθούσαν Διαπλασικὴν γενεάν, [Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ λοιποὺς εὐφροσύντους συναγωνιστάς, οἱ ὁποῖοι, λέγει, εἶχαν μεταβάλῃ τότε τὴν Ἀλληλογραφίαν εἰς αὐποτίλιαν πρώτης τάξεως σαμπάνιας), πρὸς ὅλα τὰ παλὰ ἐκεῖνα πρωτοπαλλῆκαρα, νὰ τὸ ἀκολουθήσουν. Ἐμπρὸς λοιπόν! νὰ ἰδοῦμε θὰ γίνῃ κανένα θαῦμα; Ἐν τῷ μεταξὺ ὅσοι ἐπρότειναν Μ. Μυστικὰ πρὸς τὸ Κεντρί, παρακαλοῦνται νὰ ἐπαναλάβουν τὴν πρότασιν.

Θὰ ἦουν ἐντελῶς ἀηλητισμένη μαζί σου. Ἀγγὴ Καρδιά, ἂν δὲν ἔβλεπα νὰ μοῦ στέλλῃς Παιδικὰ Πνεύματα καὶ νὰ μ' ἐρωτᾷς τί ψευδώνυμον εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς. . . τοῦ χρόνου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κατὰ βῆθος εἶσαι εὐθυμὸς καὶ ὅτι σκοπεῖς νὰ ζήσης. Ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ ἐκραυγάζεις, εἶνε ἀνόητα, παιδικὰ καὶ παραδοκῆ. Πολὺ γρηγόρα θὰ περάσουν, καὶ νὰ ἴδῃς ὅτι καὶ σὺ ἡ ἴδια θὰ γελᾷς ἔπειτα μὲ τὸν . . . πρῆγν ἑαυτὸν σου.

Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου Ἑλλὴ Κ. διὰ τὴν φροντίδα τοῦ Ἑσταθώματος, καὶ περιμένω τὸ ἀντίτιμον καὶ τὰς διευθύνσεις διὰ νὰ ἐγγράψω τοὺς δύο συνδρομητάς. Τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου εἰμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς σὺ, συμμορφωμένη μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν Ψευδωνύμων, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου.

Ἐυχαριστῶς μακθάνω, Ἄγγελος Ἀγγερινῆς, ὅτι ἀπὸ τοὺς 33 εἰσαχθέντας κατόπι διαγωνισμοῦ εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐμπορικὴν Σχολήν, πολλοὶ εἶνε συνδρομηταί μου. Ἐκεί-μεσα βεβαίως θὰ προσηλυτισουν καὶ ἄλλους, οὕτως ὥστε, σιγά-σιγά, καὶ ἡ Ἐμπορικὴ Σχολὴ θὰ γίνῃ φωλεὰ συνδρομητῶν, ὅπως εἶνε τόσα καὶ τόσα σχολεῖα.

Τὸ Ἰοστεφὲς Ἄστου ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ εἶδε Γενεθνήν, Λωζάνην, Ζυρίχην, Μόναχον, Βιέννην, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, ὅπου ἐπέρασε τόσον εὐχάριστα. Εἶνε ὅμως κατενθουσιασμένον ποῦ ξαναβλέπει ἐπιτέλους τὰς Ἀθήνας τοῦ μὲ τὸν ὄρατον οὐρανὸν των, τὸν ὁποῖον, λέγει, εἶνε κανένα ἄλλο μέρος δὲν εἶδε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια!

Ὁ παλαιὸς συνδρομητῆς μου καὶ φίλος Ἰωάννης Ν. Καλλίνικος, διδάσκαλος σήμε-ρὸν τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς εἰς Κα-σαμπᾶν παρὰ τὴν Σμύρνην, μοῦ στέλλει ἓνα πρῆγμα πολὺ εὐμορφον, τὸ ὁποῖον εὐχαριστῶς ὁὲ δημοσιεύσω. Ἑλλπίζω μάλιστα ὅτι θὰ μοῦ στείλῃ καὶ ἄλλα, καὶ ὅτι γίνῃ τακτικὸς συνεργάτης μου.

Καταλυμένη ἡ Ψυχικὴ Τρικυμία ποῦ ἐτελείωσαν πλέον αἱ εὐχάριστοι διακοπαὶ μὲ

τὰ θέατρα, μὲ τὰ Φάλγη, μὲ τοὺς περιπάτους κτλ. Τώρα ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἔξω πέραν τῶν ἔξ ἢ τῶν ἑπτὰ, καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ποῦ εἰς τὸ σπῆτι της δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ, διότι οὔτε μαθήματα ἤγγισεν ἀκόμη. Τὶ δύστυχῆς ποῦ εἶνε! Ἰπάρχει φοβερῶς ἄπρον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀργίαν; . . . Τὰ μαθήματα γρηγόρα! Εἶνε ἡ μόνη σωτηρία. . .

Ἡ Μιμῶσα εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ἂν εἰς τὸ σπῆτι μας φωτοφαγοῦμεν ἔπειτα ὅμως ἐσυλλογισθῇ ὅτι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνα-νία εἶχαν πάρῃ εἰς τὸ Φάλγηρον κερφίδες, καὶ ἐκ τούτου συνεπέραναν

